

4612.3 (24c) 1
Дм. Донцов

Львівська державна
наукова бібліотека

15

1641

дописати

МІЖ МОЛОТОМ А КОВАЛОМ

В останні дні наш журнал став предметом непереривних, некультурних, чисто хуліганських (іншого виразу годі знайти) нападів частини галицької преси.

Наша діагноза показалася правильною. В IV книзі *Вістник* писав: «але коли зявиться група людей, яка скаже — нема нашої згоди на Манджуко! Нема нашої згоди на Барматів! Нема нашої згоди на спекулянтів та інтриганів» — мафія впадає в шал. Тоді мафія грозить, тоді сипле наклепами, тоді сипле доносами, сипле брехнею, інтригує, плює, очернює, сичить; взагалі робить шалений «там-там».

По тій статті в *Вістнику*, де ми поставили точки над і, — й зачався сей «там-там». Ніби на знак палички схованого десь диригента.

Колись, з приводу трагічної смерті Хвильового, зацькованого Москвою і «рідними земляками», *Вістник* писав:

За те й старалися вони йому, як могли, уприсмнити життя. Своім способом. Озлоблені його сатирою на „халтурників“, нездібні до чесної полеміки, вони вибрали догідніше для себе поле боротьби — денунціацію. Із себе виходили, щоб представити свою льюальність супроти „центру світової революції“ — Москви, і — тикали пальцями на Хвильового, як на людину, що перешкаджає „і нам, і вам“. Денунціювали за те, що вічно носився з власним „Вапліте“ і не хотів пристати до ніодної з літературних клік; за те, що „кирпу дре“ перед непризнаними геніями; що був „фашист“. Негідне цькування одної людини цілою зграєю газет і груп... І всі вимагали, щоб він або „покаявся“, або — щоб йому затулили рота чи ужили проти нього „організаційних заходів“; щоб забрали коли не з України, то бодай з Харкова чи з Києва. А ті доноси, сквапливо передруковувала з харківської української — московська преса, щоб нарешті — поставити його поза активним життям... Москва Москвою, але сей розділ з біографії Хвильового і ролю в нім його „любезних земляків“, теж не треба забувати (*Вістник* 1933 ст. 608—09).

Mutatis mutandis, ролю, яку супроти Вапліте і Хвильового відіграли харківські комуністи, — перебрала на себе львівська «відповідальна» преса супроти *Вістника* і мене.

В одній часописі тої «відповідальної» преси сидить знаний колись комуніст, а тепер «гетьманець» і «фронтвик».

В другій — активний соц.-демократ, «симпатик» радикалів, а колись симпатик і співробітник *Нових Шляхів* — тих, що осмішували стрілецьку «романтику» і «червонока-

Львів. Бібліотека
АН УРСР

138

Нак. 166.081-н/с - 1965